

Der henvises til betænkningen, side 84 ff.

5.7.2. Navnelovsudvalgets overvejelser

Navnelovsudvalget har peget på, at det i en række andre lande ikke er domicil-princippet, men derimod ansøgerens statsborgerskab, der er afgørende for, hvilket lands navnelovgivning der skal finde anvendelse. Disse lande vil således normalt anse sig for kompetente til i henhold til landets egen navnelovgivning at tage stilling til deres egne statsborgeres navneforhold, uanset om de pågældende har domicil her i landet.

Det nævnte forhold kan i praksis give anledning til problemer for fremmede statsborgere med bopæl (domicil) her i landet. Som eksempel kan nævnes en person, der som statsborger i hjemlandet har taget et nyt navn og fået et uddannelsesbevis, der lyder på dette navn, mens vedkommende efter den danske navnelov som domicileret i Danmark er afskåret fra at tage det navn, som beviset lyder på. Herudover kan det give anledning til problemer ved navngivning af børn født her i landet af udenlandske forældre, hvis barnet (også) er udenlandsk statsborger.

Udvalget har henvist til, at det af hensyn til EU-retten på baggrund af Domstolens praksis bør sikres, at en EU-borger ikke tvinges til at have forskellige navne i forskellige medlemsstater, idet dette med Domstolens ord kan give anledning til "alvorlige ulemper" for den pågældende og være i strid med EF-traktatens regler, se betænkningen, side 95 ff.

For at undgå sådanne problemer har udvalget foreslået at give fremmede statsborgere med bopæl her i landet mulighed for efter den danske navnelov at tage et navn, som de har taget i henhold til lovgivningen i statsborgerskabslandet, medmindre navnet er upassende eller kan vække anstød, eller navnet er uegnet til at blive anvendt som navn her i landet. Det gælder, uanset om ansøgeren er EU-statsborger eller statsborger i et tredjeland. Udvalget har i den forbindelse henvist til, at dette er på linje med, hvad der gælder i Norge.

Herved sikres ifølge udvalget – i overensstemmelse med det anførte i betænkningen, side 98-100 – bl.a., at herboende spanske eller portugisiske statsborgere i almindelighed kan tage et dobbelt efternavn uden bindestreg, hvis de har taget et sådant navn i henhold til statsborgerskabslandets navnelovgivning.

5.7.3. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders overvejelser

På baggrund af EF-Domstolens praksis, som er beskrevet i betænkningen side 95 ff., er Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders enig med Navne-

lovsudvalget i, at der bør gives fremmede statsborgere med bopæl her i landet mulighed for efter den danske navnelov at tage et navn, som de har taget i henhold til lovgivningen i statsborgerskabslandet, medmindre navnet er upassende, kan vække anstød eller er uegnet til at blive anvendt som navn her i landet.

Der henvises til lovforslagets § 24 og bemærkningerne hertil.

6. Administrative og økonomiske konsekvenser m.v.

Gennemførelse af lovforslaget vil medføre, at ministerialbogsførerne (personregisterførerne) overtager en væsentlig del af statsamtens navnesager. Dette skønnes dog ikke at medføre et væsentligt merarbejde, da der er tale om forholdsvis enkle sager, og da Den Ny Kirkebog må antages at lette arbejdet med navnesager væsentligt.

Statsamtene vil ved lovforslagets gennemførelse friholdes for en del relativt enkle navneansøgningssager om året, da det efter forslaget primært er ministerialbogsførerne, der skal behandle navneansøgninger. Herudover vil et mindre antal ret tunge sager forsvinde, da adgangen til at erhverve et navn ved hævd afskaffes. Til gengæld pålægges statsamtene den fulde vejledningspligt i alle navnesager. Da der er tale om en helt ny lov med mange ændringer, og da ministerialbogsførerne får en betydelig større kompetence, må det forventes, at statsamtene i væsentligt omfang skal vejlede borgerne og de 2.200 ministerialbogsførere. Hertil kommer, at statsamtene skal varetage de vanskeligste af navnesagerne, herunder sager om nye for- og efternavne og sager om patronymnavne efter udenlandsk navneskik. Det samlede omfang af arbejdet med navnesager i statsamtene må derfor forventes at blive nogenlunde uændret.

I dag anvender statsamtene samlet set ca. 6 årsværk på administrationen af navnelovgivning.

For Kirkeministeriets departement vil en gennemførelse medføre en ubetydelig nedgang i arbejdsomfanget, idet departementet umiddelbart vil blive fritaget for samtlige navnesager, da klage over ministerialbogsførernes afgørelser skal ske til Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders (Familiestyrelsen), mens opgaven med godkendelse af nye fornavne i 1. instans overføres til statsamtene.

Arbejdet med navnesager i Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders må på længere sigt forventes at blive uændret. Der anvendes i dag 2 årsværk på administration af navnelovgivning.

Som konsekvens af ophævelse af den nuværende navnelov bortfalder gebyret på udstedelse af navnebe-